

Designing a Model of Marital Relationship Stability Based on Marital Future Orientation with the Mediating Role of Emotional Maturity

1. Ahmad Raisi Sheykhvisi^{ID}: Phd Student, Department of Psychology, Yas.C., Islamic Azad University, Yasuj, Iran

2. Seyed Feyzollah Afrasizadeh^{ID*}: Assistant Professor, Department of Psychology, Yas.C., Islamic Azad University, Yasuj, Iran

3. Ali Reza Maredpour^{ID}: Assistant Professor, Department of Psychology, Yas.C., Islamic Azad University, Yasuj, Iran

*Corresponding Author's Email Address: fafrazi@iau.ac.ir

Abstract:

Objective: The aim of this study was to design a model of marital relationship stability based on marital future orientation with the mediating role of emotional maturity among couples in Chaharmahal and Bakhtiari Province.

Methods and Materials: This survey-based study employed a structural equation modeling (SEM) approach. The statistical population included all married couples in Chaharmahal and Bakhtiari Province, from which a sample of 400 couples was selected using multi-stage cluster sampling. Data were collected using standardized instruments including the Marital Instability Index (MII), the Marital Future Orientation Questionnaire (Khakbazan & Rafiei-Honar, 2019), and the Emotional Maturity Scale (EMS). Data were analyzed using SPSS and PLS software.

Findings: Path analysis in the SEM model indicated that marital future orientation had a significant direct positive effect on marital stability ($\beta = 0.38, p < 0.001$), and also an indirect effect through emotional maturity ($\beta = 0.14, p < 0.001$). Model fit indices such as RMSEA = 0.045 and CFI = 0.94 confirmed the adequacy of the proposed conceptual model.

Conclusion: The findings suggest that marital future orientation enhances marital stability both directly and indirectly via emotional maturity. Therefore, enhancing future-oriented thinking and emotional maturity can serve as effective strategies in premarital counseling and marital quality improvement programs.

Keywords: Marital Stability; Marital Future Orientation; Emotional Maturity; Structural Equation Modeling; Couples

How to Cite: Raisi Sheykhvisi, A., Afrasizadeh, S. F., & Maredpour, A. R. (2024). Designing a Model of Marital Relationship Stability Based on Marital Future Orientation with the Mediating Role of Emotional Maturity. *Quarterly of Experimental and Cognitive Psychology*, 2(3), 1-15.

Received: 8 April 2025

Revised: 10 July 2025

Accepted: 19 July 2025

Published: 16 November 2025

Copyright: © 2025 by the authors.

Published under the terms and

conditions of Creative Commons

Attribution-NonCommercial 4.0

International (CC BY-NC 4.0) License.

طراحی الگوی ثبات رابطه زناشویی بر اساس آینده‌نگری رابطه زناشویی با نقش واسطه‌ای بلوغ عاطفی

۱. احمد رئیسی شیخ ویسی^{ID}: دانشجوی دکتری، گروه روانشناسی، واحد یاسوج، دانشگاه آزاد اسلامی، یاسوج، ایران

۲. سید فیض اله افرازی زاده^{ID}: استادیار، گروه روانشناسی، واحد یاسوج، دانشگاه آزاد اسلامی، یاسوج، ایران، (نویسنده مسئول)

۳. علیرضا ماردپور^{ID}: استادیار، گروه روانشناسی، واحد یاسوج، دانشگاه آزاد اسلامی، یاسوج، ایران

*پست الکترونیک نویسنده مسئول: fafrazi@iau.ac.ir

چکیده

هدف: هدف پژوهش حاضر طراحی الگویی برای ثبات رابطه زناشویی بر اساس آینده‌نگری رابطه‌ای با نقش واسطه‌ای بلوغ عاطفی در زوجین استان چهارمحال و بختیاری است.

مواد و روش: روش پژوهش حاضر از نوع پیمایشی و مبتنی بر مدل‌سازی معادلات ساختاری است. جامعه آماری شامل کلیه زوجین ساکن در استان چهارمحال و بختیاری بود که با استفاده از روش نمونه‌گیری خوشه‌ای چندمرحله‌ای، ۴۰۰ زوج به‌عنوان نمونه انتخاب شدند. برای گردآوری داده‌ها از پرسشنامه‌های استاندارد ثبات زناشویی (MII)، آینده‌نگری رابطه‌ای (خاکبازان و رفیعی‌هنر، ۱۳۹۸)، و بلوغ عاطفی (سینک و بهارگاو) استفاده شد. تجزیه و تحلیل داده‌ها با استفاده از نرم‌افزارهای SPSS و PLS انجام گرفت.

یافته‌ها: نتایج تحلیل مسیر در مدل معادلات ساختاری نشان داد که آینده‌نگری رابطه‌ای به‌طور مستقیم تأثیر مثبت و معناداری بر ثبات رابطه زناشویی دارد ($\beta = 0.38, p < 0.001$) و همچنین از طریق متغیر میانجی بلوغ عاطفی نیز به‌صورت غیرمستقیم تأثیرگذار است ($\beta = 0.14, p < 0.001$). شاخص‌های برازش مدل نظیر $RMSEA = 0.045$ و $CFI = 0.94$ مؤید برازش مناسب مدل مفهومی پژوهش بودند.

نتیجه‌گیری: یافته‌ها حاکی از آن است که آینده‌نگری رابطه‌ای می‌تواند به‌صورت مستقیم و غیرمستقیم (با میانجی‌گری بلوغ عاطفی) موجب افزایش ثبات در زندگی زناشویی شود. بنابراین، تقویت مهارت‌های آینده‌نگری و بلوغ هیجانی می‌تواند به‌عنوان رویکردی مؤثر در برنامه‌های مشاوره‌ای و آموزشی پیش از ازدواج و نیز در بهبود کیفیت روابط زوجین مورد توجه قرار گیرد.

کلیدواژگان: ثبات زناشویی؛ آینده‌نگری رابطه‌ای؛ بلوغ عاطفی؛ مدل معادلات ساختاری؛ زوجین

نحوه استناددهی: رئیسی شیخ ویسی، احمد، افرازی زاده، سید فیض اله، و ماردپور، علیرضا. (۱۴۰۴). طراحی الگوی ثبات رابطه زناشویی بر اساس آینده‌نگری رابطه زناشویی با نقش واسطه‌ای بلوغ عاطفی. فصلنامه روانشناسی تجربی و شناختی، ۲(۳)، ۱-۱۵.

تاریخ دریافت: ۱۹ فروردین ۱۴۰۴

تاریخ بازنگری: ۱۹ تیر ۱۴۰۴

تاریخ پذیرش: ۲۸ تیر ۱۴۰۴

تاریخ انتشار: ۲۵ آبان ۱۴۰۴

مجوز و حق نشر: © ۱۴۰۴ تمامی حقوق انتشار این مقاله متعلق به نویسنده است. انتشار این مقاله به‌صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی (CC BY-NC 4.0) صورت گرفته است.

Extended Abstract

Introduction

Marital stability has long been considered a cornerstone of personal well-being and social health, forming the bedrock of family cohesion and long-term societal development. In contemporary society, however, a variety of psychological, social, and cultural dynamics have emerged that increasingly threaten the durability of marital relationships. The nature of marital stability is complex, involving both internal psychological mechanisms and external contextual variables. While earlier frameworks emphasized socioeconomic indicators, modern psychological research has gradually shifted attention toward personal attributes such as emotional regulation, commitment, future-oriented thinking, and interpersonal compatibility (Fayyaz Saberi et al., 2021; Ghafari & Seidi, 2022).

A growing body of literature points to future orientation as a key psychological construct that may significantly influence marital dynamics. Future orientation refers to an individual's ability to anticipate, plan, and prepare for long-term outcomes, which is critical in sustaining interpersonal relationships, including marriage (Kim et al., 2019; Miconi et al., 2022). Individuals with strong future-oriented thinking tend to exhibit higher levels of accountability, decision-making capacity, and resilience, all of which are crucial for managing the evolving nature of marital life (Xiao & Lu, 2019). In this regard, future orientation within the relational context—often conceptualized as marital future orientation—represents a psychological readiness to invest in the longevity and quality of the marital relationship (Lee et al., 2023).

Another pivotal variable is emotional maturity, a personal trait that allows individuals to effectively regulate their emotions, manage interpersonal conflicts, and adapt to stress. Emotional maturity fosters empathy, patience, and constructive communication, which are integral to building and maintaining a stable marital bond (Ardakhani &

Seadatee Shamir, 2022; Ghafurian ghahramani & Mahdavian, 2022). Emerging evidence suggests that emotional maturity may not only influence marital stability directly, but may also serve as a mediator in the relationship between cognitive factors (such as future orientation) and behavioral outcomes like relationship longevity or satisfaction (Golendam, 2021; Shayesteh Fard et al., 2023).

In parallel, studies from diverse sociocultural contexts emphasize the interplay between these psychological dimensions and marital outcomes. For example, findings from Ghana revealed that religious beliefs, educational attainment, and long-term relational planning were closely linked to sustained marital unions (Acquah et al., 2024). Research conducted in Iran, Nigeria, and India underscores the role of emotional and cognitive competencies in overcoming marital challenges, particularly in contexts where traditional norms are shifting and modern stressors such as social media, economic pressures, and shifting gender roles are prevalent (Adegboyega, 2022; Okojide et al., 2023; Singh & Shanbhag, 2025).

Despite the expanding knowledge in this domain, there remains a paucity of integrative models that capture the mediating role of emotional maturity in the association between future orientation and marital stability. Furthermore, few empirical investigations have examined this model in the Iranian context, particularly among couples in provincial regions. The present study aims to fill this gap by designing and validating a conceptual model in which marital future orientation predicts marital stability, both directly and indirectly through the mediating role of emotional maturity, among married couples in Chaharmahal and Bakhtiari Province.

Methods and Materials

The present study employed a quantitative, cross-sectional design using structural equation modeling (SEM) to evaluate the proposed conceptual model. The statistical population included all married couples residing in Chaharmahal and Bakhtiari Province. Using a multistage

cluster sampling method, a sample of 400 couples was selected to participate in the study.

Data were collected using three standardized questionnaires: the Marital Instability Index (MII) to assess the level of marital stability, the Marital Future Orientation Questionnaire (developed by Khakbazan & Rafiei-Honar) to measure relational future-oriented attitudes and behaviors, and the Emotional Maturity Scale (EMS) designed by Yashvir Sinha and Bhargava to assess five dimensions of emotional maturity. All instruments demonstrated satisfactory reliability and validity indices in previous studies as well as in the current sample.

Descriptive statistics, including means and standard deviations, were calculated for all study variables. Inferential statistics involved Pearson's correlation to examine bivariate relationships among variables. SEM was performed using SPSS and PLS software to evaluate direct, indirect, and total effects of the predictors. Model fit was assessed using indices such as Chi-square, RMSEA, GFI, AGFI, CFI, and TLI.

Findings

Descriptive statistics showed that the mean score for marital stability was 44.87 (SD = 6.42), for marital future orientation was 89.24 (SD = 8.56), and for emotional maturity was 121.73 (SD = 10.31). Correlation analysis revealed significant positive associations among all variables. Marital future orientation was positively correlated with marital stability ($r = .61, p < .001$) and emotional maturity ($r = .64, p < .001$). Emotional maturity was also positively correlated with marital stability ($r = .57, p < .001$).

The SEM analysis supported the hypothesized model. The direct path from marital future orientation to marital stability was statistically significant ($B = 0.42, \beta = 0.38, p < .001$). The path from emotional maturity to marital stability was also significant ($B = 0.36, \beta = 0.33, p < .001$). Furthermore, the path from marital future orientation to emotional maturity was significant ($B = 0.47, \beta = 0.41, p < .001$). Importantly, the indirect effect of marital future

orientation on marital stability through emotional maturity was significant ($B = 0.17, \beta = 0.14, p < .001$), indicating partial mediation.

Model fit indices demonstrated satisfactory goodness of fit: Chi-square = 164.38, $df = 85$, $X^2/df = 1.93$, RMSEA = 0.045, GFI = 0.91, AGFI = 0.88, CFI = 0.94, and TLI = 0.92.

Discussion and Conclusion

The findings of this study underscore the importance of marital future orientation as a significant predictor of marital stability. When individuals in a marital relationship adopt a future-oriented perspective—characterized by goal-setting, planning, and awareness of long-term consequences—they are more likely to engage in behaviors that support the continuity and health of their relationship. This future-oriented mindset appears to foster greater intentionality, emotional investment, and adaptive coping strategies, all of which are critical for navigating the challenges of married life.

Equally important is the mediating role of emotional maturity, which provides the emotional infrastructure necessary to translate future-oriented cognitions into constructive behaviors within the marital context. Emotional maturity enables individuals to regulate their reactions, resolve conflicts peacefully, and communicate effectively—all of which contribute to relationship durability. The mediating role observed in this study suggests that the presence of emotional maturity amplifies the positive effects of future orientation on marital stability.

This study contributes to the theoretical literature by integrating two key psychological constructs—future orientation and emotional maturity—into a single explanatory model of marital stability. From an applied perspective, the findings highlight the value of targeting these variables in premarital counseling, marital enrichment programs, and relationship education. Training individuals to develop long-term relational goals while concurrently enhancing their emotional regulation skills could yield substantial benefits in reducing marital conflict and preventing breakdowns.

The validated model proposed in this study can serve as a foundational framework for further research, particularly in culturally diverse and underserved populations. By considering both cognitive and emotional dimensions of relationship functioning, researchers and practitioners alike

can better understand the mechanisms that sustain or undermine marital stability. Ultimately, interventions that promote both future-oriented thinking and emotional maturity are likely to yield more resilient, satisfying, and enduring marriages.

(Golandam, 2021; 2022). بلوغ عاطفی با توانایی در مهار تکانه‌ها، درک

متقابل و پذیرش تفاوت‌های فردی مرتبط است که در نهایت به کاهش

خشونت‌های روانی، خیانت و فروپاشی روابط می‌انجامد (Fayyaz Saberi

et al., 2021; Ghafurian ghahramani & Mahdavian, 2022).

یافته‌های مطالعات پیشین نیز حاکی از آن است که پیوند میان متغیرهایی

چون دلبستگی ایمن، تعهد زناشویی، حمایت اجتماعی و حتی تدین با ثبات

رابطه زناشویی به واسطه عواملی مانند بلوغ هیجانی و خودافشایی عاطفی معنا

پیدا می‌کند (Latifa et al., 2021; Lee et al., 2023; Rezakhaniha

& Ashkan, 2022). برای نمونه، مطالعه‌ای در غنا نشان داد که متغیرهایی

چون سطح تحصیلات، دینداری و مدت‌زمان ازدواج، زمانی می‌توانند

پیش‌بینی‌کننده ثبات زناشویی باشند که با درون‌سازی عاطفی و شناختی همراه

شوند (Acquah et al., 2024). همچنین پژوهش در ایران نشان داد که

الگوهای دلبستگی و هوش هیجانی، دو پیش‌بینی‌کننده مهم ثبات رابطه هستند،

اما زمانی که فرد فاقد مهارت‌های تنظیم عاطفه باشد، این پیش‌بینی‌کننده‌ها

کارآمدی خود را از دست می‌دهند (Ghafurian ghahramani &

Mahdavian, 2022).

از سوی دیگر، اختلال در ثبات زناشویی پیامدهایی مانند خیانت، خشونت

روانی، طلاق عاطفی و طلاق رسمی را به دنبال دارد که نه‌تنها ساختار خانواده

بلکه سلامت روانی اعضای آن، به‌ویژه فرزندان را تحت تأثیر قرار می‌دهد

(Monika et al., 2023; Pourrajab Ravari & Kamyabi, 2021).

مطالعات متعدد در زمینه روان‌شناسی اجتماعی تأکید دارند که طلاق عاطفی

که معمولاً مقدم بر طلاق حقوقی است، با کاهش بلوغ عاطفی، نبود آینده‌نگری

و ضعف در حمایت هیجانی همراه است (Okojide et al., 2023;

Okonkwo, 2024). در همین راستا، نقش رسانه‌های اجتماعی نیز در

ناپایداری روابط برجسته شده است؛ به‌طوری که استفاده افراطی و بدون

ثبات رابطه زناشویی یکی از بنیان‌های اصلی سلامت روان فردی، انسجام

خانوادگی و توسعه اجتماعی است که در دهه‌های اخیر با تغییرات سبک

زندگی، دگرگونی ارزش‌های فرهنگی، و تحولات رسانه‌ای با چالش‌های

فراوانی مواجه شده است (Ghafari & Seidi, 2022). بسیاری از مطالعات

بر این نکته تأکید دارند که ثبات زناشویی تنها به عوامل بیرونی نظیر درآمد یا

تعداد فرزندان وابسته نیست، بلکه متغیرهای روان‌شناختی مانند بلوغ عاطفی،

شیوه‌های دلبستگی، آینده‌نگری و مهارت‌های ارتباطی نقش اساسی در

پایداری یا گسست این پیوند ایفا می‌کنند (Kim et al., 2019; Miconi et

al., 2022; Shayesteh Fard et al., 2023).

در فضای خانواده مدرن، تمرکز بر توسعه توانمندی‌های درونی زوجین و

نگرش‌های آنان نسبت به آینده ازدواج، به‌ویژه مفهوم «آینده‌نگری رابطه‌ای»،

نقش فزاینده‌ای در تبیین سازوکارهای ثبات زناشویی یافته است (Xiao &

Lu, 2019). آینده‌نگری، به‌عنوان توانایی شناخت، پیش‌بینی و برنامه‌ریزی

برای آینده رابطه، یکی از مؤلفه‌های روان‌شناختی کلیدی است که زوجین را

قادر می‌سازد در برابر چالش‌ها واکنش‌های منطقی و پیشگیرانه اتخاذ کنند

(Lee et al., 2023). پژوهش‌ها نشان داده‌اند که آینده‌نگری مثبت، از طریق

افزایش احساس مسئولیت، ارتقاء درک مشترک و کاهش رفتارهای تکانشی،

در تحکیم روابط بلندمدت نقش مهمی دارد (Kim et al., 2019; Miconi

et al., 2022).

در این میان، بلوغ عاطفی به‌عنوان عامل واسطه‌ای میان ویژگی‌های فردی

و کیفیت رابطه زناشویی مطرح شده است. زوجینی که از بلوغ عاطفی

برخوردارند، نه‌تنها توانایی بالایی در تنظیم هیجانات، حل تعارضات و حفظ

همدلی دارند، بلکه در مواجهه با استرس‌های زندگی مشترک نیز پایداری

بیشتری از خود نشان می‌دهند (Ardakhani & Seadatee Shamir,

با نمونه‌های محدود انجام شده‌اند و نیاز به آزمون مدل‌های ترکیبی و ساختاری با جامعه آماری گسترده‌تر احساس می‌شود (Acquah et al., 2024; Osei, 2022).

بر این اساس، هدف اصلی پژوهش حاضر طراحی الگوی ثبات رابطه زناشویی بر اساس آینده‌نگری رابطه‌ای با نقش واسطه‌ای بلوغ عاطفی در زوجین استان چهارمحال و بختیاری بود.

روش‌شناسی پژوهش

در این پژوهش از روش تحقیق پیمایشی بهره‌گیری شده است که به‌طور خاص با هدف طراحی الگوی ثبات رابطه زناشویی بر اساس آینده‌نگری رابطه‌ای و با در نظر گرفتن نقش واسطه‌ای بلوغ عاطفی انجام گرفته است. جامعه آماری این مطالعه شامل تمامی زوجین ساکن در استان چهارمحال و بختیاری است که امکان شناسایی آن‌ها از طریق مراجعی مانند دادگاه‌های خانواده، مراکز مشاوره، دفاتر ثبت احوال و نهادهای اجتماعی فراهم است. برای دسترسی به نمونه‌ای نماینده از کل جامعه، از روش نمونه‌گیری خوشه‌ای چندمرحله‌ای استفاده شده که در آن ابتدا شهرستان‌های استان به عنوان خوشه‌های اولیه انتخاب می‌شوند و سپس از هر خوشه، نمونه‌گیری تصادفی برای انتخاب شرکت‌کنندگان انجام می‌گیرد. در ادامه، با استفاده از بلوک‌بندی و شمارش درون‌خوشه‌ای، نمونه‌ها به‌گونه‌ای انتخاب می‌شوند که هم توزیع جغرافیایی و هم ساختار جمعیتی جامعه آماری در آن‌ها لحاظ شود. بر اساس فرمول کوکران و در نظر گرفتن ضریب اطمینان و دقت لازم، حجم نمونه مناسب برای این پژوهش ۳۸۴ زوج برآورد شده است، گرچه این مقدار بسته به شرایط میدانی قابل تعدیل است.

برای گردآوری داده‌ها، از سه ابزار استاندارد و معتبر استفاده شده است که هر یک از آن‌ها به بررسی یکی از متغیرهای اصلی پژوهش اختصاص دارند. نخستین ابزار، پرسشنامه شاخص عدم ثبات زناشویی (MII) می‌باشد که توسط

چارچوب از فضای مجازی، صمیمیت زوجین را کاهش داده و جایگزینی برای ارتباط واقعی و عاطفی ایجاد کرده است (Adegboyega, 2022).

با این وجود، پژوهش‌های جدید نشان می‌دهند که می‌توان با طراحی مداخلات روان‌شناختی مبتنی بر آموزش مهارت‌های عاطفی، آینده‌نگری و بازسازی نگرش‌های رابطه‌ای، از نرخ بالای فروپاشی‌های عاطفی و طلاق کاست (Heydarnia et al., 2021; Okojide et al., 2021). این مداخلات می‌توانند به تقویت تعهد زناشویی و ایجاد انسجام در زندگی مشترک کمک کنند. همچنین، مداخلاتی که بر اساس نظریه‌های دلبستگی و خودتنظیمی عاطفی طراحی می‌شوند، قادرند به‌صورت غیرمستقیم از طریق افزایش بلوغ عاطفی، ثبات رابطه زناشویی را تقویت کنند (Girma, 2021; Singh & Shanbhag, 2025).

از نظر مفهومی، ارتباط بین آینده‌نگری رابطه‌ای و ثبات زناشویی را می‌توان از طریق سه سازوکار تبیین کرد: نخست، آینده‌نگری به تنظیم انتظارات زوجین و کاهش تصمیم‌گیری‌های هیجانی کمک می‌کند؛ دوم، افرادی که آینده‌نگر هستند، تعهد بیشتری نسبت به مسیر رابطه دارند و در مواجهه با بحران‌ها از انگیزش درونی برای حفظ رابطه برخوردارند؛ و سوم، این افراد به احتمال بیشتری از راهبردهای گفت‌وگومحور، مشورت‌پذیری و مصالحه استفاده می‌کنند (Miconi et al., 2022; Xiao & Lu, 2019). این سازوکارها در صورتی مؤثر خواهند بود که فرد از بلوغ عاطفی کافی برای درک متقابل، مهار هیجانات منفی و حفظ تعامل مثبت برخوردار باشد (Golandam, 2021; Kumari, 2020).

در نهایت، مرور ادبیات موجود نشان می‌دهد که هنوز خلأهای مهمی در تبیین مدل‌های علی ثبات زناشویی باقی مانده است. بسیاری از مطالعات به بررسی اثرات مستقیم بسنده کرده‌اند و از بررسی نقش واسطه‌ای سازه‌های روان‌شناختی غفلت ورزیده‌اند. همچنین اغلب پژوهش‌ها در جوامع خاص و

ادواردز، جانسون و بوث در سال ۱۹۸۷ طراحی شده است. این ابزار شامل ۱۴ سؤال است و به صورت اختصاصی برای سنجش سطح عدم ثبات در روابط زناشویی و میزان احتمال جدایی یا طلاق زوجین طراحی شده است. این پرسشنامه با بهره‌گیری از مقیاس لیکرت، میزان تمایل پاسخ‌دهندگان به پایان دادن رابطه یا نارضایتی از پیوند زناشویی را اندازه‌گیری می‌کند. پایایی این پرسشنامه از طریق محاسبه آلفای کرونباخ ۰.۹۳ گزارش شده و ضریب اعتبار حاصل از همبستگی بین دو نیمه آن ۰.۷۰ بوده است که نشان‌دهنده قابلیت اعتماد بالا و ساختار سنجشی دقیق آن است. این ابزار، امکان تحلیل عمیق‌تر مسائل پایداری یا ناپایداری رابطه را برای پژوهشگران فراهم می‌سازد و مبنایی مناسب برای اقدامات پیشگیرانه در حوزه سلامت خانواده فراهم می‌آورد.

ابزار دوم پژوهش، پرسشنامه آینده‌نگری رابطه‌ای است که توسط خاکبازان و رفیعی‌هنر در سال ۱۳۹۸ طراحی شده و شامل ۳۰ سؤال می‌باشد. این پرسشنامه به سنجش نگرش‌ها و مهارت‌های مربوط به آینده‌نگری در روابط زناشویی می‌پردازد و شش مؤلفه برنامه‌ریزی، نظارت‌گری، انتخاب آگاهانه همسر، شناخت پیامدهای رفتار، انعطاف‌پذیری، و مشورت‌پذیری را پوشش می‌دهد. روایی محتوایی این پرسشنامه با استفاده از شاخص‌های CVI و CVR و نظر ۸ روان‌شناس خبره مورد تأیید قرار گرفته است و روایی صوری آن نیز با بهره‌گیری از نظرات ۵ متخصص روان‌شناسی مورد سنجش قرار گرفته و مطلوب ارزیابی شده است. برای بررسی پایایی و همسانی درونی ابزار، آلفای کرونباخ برای کل پرسشنامه در دو مرحله آزمون و بازآزمون به ترتیب ۰.۸۰۱ و ۰.۷۸۶ به دست آمده که نشانگر اعتبار مناسب ابزار است. ضریب تطابق کندال، ضریب گاتمن، و همبستگی بین دو نیمه پرسشنامه نیز مقادیر قابل قبولی را نشان داده‌اند که همگی بیانگر انسجام ساختاری و قابلیت اعتماد این ابزار هستند. مقادیر آلفای کرونباخ در زیرمقیاس‌ها نیز بین ۰.۷۲۲ تا ۰.۷۸۹ متغیر است که گویای پایایی مناسب هریک از مؤلفه‌ها می‌باشد. این ابزار در

ارزیابی‌های روان‌شناختی مرتبط با چشم‌انداز رابطه زناشویی کاربرد فراوانی دارد و به عنوان یکی از ابزارهای استاندارد در حوزه روانشناسی خانواده محسوب می‌شود.

سومین ابزار استفاده‌شده در این پژوهش، پرسشنامه بلوغ عاطفی است که توسط یاشویر سینک و بهارگاوا طراحی شده و شامل ۴۸ گویه در قالب پنج مؤلفه عدم ثبات عاطفی، بازگشت عاطفی، فروپاشی شخصیت، ناسازگاری اجتماعی، و فقدان استقلال می‌باشد. این پرسشنامه توانایی ارزیابی جامع ابعاد گوناگون بلوغ هیجانی و عاطفی افراد را دارد و به‌ویژه در پژوهش‌های روان‌شناسی و مطالعات مرتبط با سلامت روان بسیار پرکاربرد است. مقدار آلفای کرونباخ کلی این ابزار ۰.۸۵ گزارش شده است که نشانگر همسانی درونی بالا و قابلیت اطمینان قابل توجه آن است. همچنین، ضریب همبستگی بین دو نیمه این پرسشنامه ۰.۷۶ محاسبه شده که از اعتبار بالای ساختار آزمون حکایت دارد. در بررسی جزئی‌تر، مقادیر آلفای کرونباخ برای هر مؤلفه نیز بین ۰.۷۱۵ تا ۰.۷۹۴ گزارش شده است که از انسجام درونی مناسب هر یک از زیرمقیاس‌ها حکایت دارد. این پرسشنامه نه تنها امکان ارزیابی سطح رشد عاطفی را فراهم می‌سازد، بلکه در شناسایی نقاط ضعف در مهارت‌های هیجانی نیز کارایی بالایی دارد و می‌تواند به عنوان ابزاری کلیدی در برنامه‌های آموزشی و مداخلات درمانی به کار گرفته شود.

تحلیل داده‌ها در این پژوهش به صورت دو مرحله‌ای و با بهره‌گیری از روش‌های توصیفی و استنباطی انجام خواهد گرفت. در بخش توصیفی، اطلاعات جمعیت‌شناختی شامل سن، جنسیت، مدت‌زمان ازدواج، تحصیلات و محل سکونت به صورت درصد، فراوانی، میانگین، و انحراف معیار گزارش می‌گردد. همچنین، پیش‌فرض‌های لازم برای انجام تحلیل‌های پیشرفته مانند نرمال بودن داده‌ها، بررسی هم‌خطی، و سایر شاخص‌های آماری اولیه بررسی خواهد شد. در بخش استنباطی، از تکنیک مدل‌سازی معادلات ساختاری

(SEM) به روش تحلیل مسیر با استفاده از نرم‌افزارهای آماری SPSS و PLS استفاده خواهد شد. در این بخش، چگونگی ارتباط میان متغیرهای اصلی (ثبات رابطه زناشویی، آینده‌نگری رابطه‌ای، و بلوغ عاطفی) بررسی می‌گردد و ضرایب مسیر، شاخص‌های برازش مدل، روایی همگرا و واگرا، پایایی ترکیبی، ضرایب تعیین و سطح معناداری مسیرها استخراج خواهند شد. برای اعتبارسنجی مدل مفهومی، روش بوت‌استرپ جهت محاسبه مقادیر t و سطح معناداری استفاده می‌شود. در نهایت، با تحلیل داده‌ها در قالب مدل مفهومی، مدل تجربی پژوهش تدوین خواهد شد و نتایج آن برای ارائه راهکارهای عملی در حوزه مشاوره خانواده و سلامت روان زوجین به‌کار گرفته خواهد شد.

یافته‌ها

در این پژوهش، توصیف ویژگی‌های جمعیت‌شناختی شرکت‌کنندگان نشان داد که از میان ۴۰۰ زوج مورد بررسی، بیشترین تعداد یعنی ۷۵ درصد (۳۰۰ نفر) دارای یک تا دو فرزند بودند، در حالی که ۱۵ درصد (۶۰ نفر) بیش

از دو فرزند و ۱۰ درصد (۴۰ نفر) فاقد فرزند بودند. از نظر درآمد ماهیانه خانوار، ۶۳ درصد (۲۵۰ نفر) دارای درآمدی بین ۱۰ تا ۲۰ میلیون تومان، ۳۰ درصد (۱۲۰ نفر) کمتر از ۱۰ میلیون تومان، و ۱۷ درصد (۳۰ نفر) بیش از ۲۰ میلیون تومان در ماه درآمد داشتند. همچنین، توزیع سنی شرکت‌کنندگان نشان داد که نیمی از نمونه (۵۰ درصد معادل ۲۰۰ نفر) در بازه سنی ۱۹ تا ۲۵ سال قرار داشتند، در حالی که ۲۵ درصد (۱۰۰ نفر) در گروه سنی ۲۶ تا ۳۰ سال و ۲۵ درصد دیگر (۱۰۰ نفر) در گروه سنی بالاتر از ۳۰ سال قرار گرفتند. این توزیع‌ها نمایانگر تنوع قابل قبول جمعیت مورد بررسی از نظر فرزندآوری، وضعیت اقتصادی و رده‌های سنی است.

در این بخش نتایج حاصل از تجزیه و تحلیل داده‌ها در قالب چهار جدول ارائه می‌شود. ابتدا آمار توصیفی متغیرها شامل میانگین و انحراف معیار بیان می‌شود، سپس ماتریس همبستگی پیرسون میان متغیرهای اصلی پژوهش گزارش می‌گردد. در ادامه، شاخص‌های برازش مدل معادلات ساختاری ارائه شده و نهایتاً ضرایب مسیرهای مستقیم، غیرمستقیم و کلی در مدل ساختاری گزارش می‌شوند.

جدول ۱. آمار توصیفی متغیرهای پژوهش

متغیر	میانگین (Mean)	انحراف معیار (SD)
ثبات رابطه زناشویی	۴۴.۸۷	۶.۴۲
آینده‌نگری رابطه‌ای	۸۹.۲۴	۸.۵۶
بلوغ عاطفی	۱۲۱.۷۳	۱۰.۳۱

۸۹.۲۴ با انحراف معیار ۸.۵۶ و متغیر بلوغ عاطفی میانگین ۱۲۱.۷۳ با انحراف معیار ۱۰.۳۱ را نشان دادند. این نتایج حاکی از سطوح نسبتاً بالای مهارت‌های هیجانی و نگرش‌های آینده‌نگرانه در میان شرکت‌کنندگان هستند.

میانگین نمره ثبات رابطه زناشویی در نمونه مورد بررسی برابر با ۴۴.۸۷ با انحراف معیار ۶.۴۲ به دست آمد که نشان‌دهنده وضعیت نسبتاً مطلوبی در پایداری رابطه میان زوجین است. همچنین، متغیر آینده‌نگری رابطه‌ای میانگین

دوره اول، شماره سوم

جدول ۲. ماتریس همبستگی پیرسون میان متغیرهای پژوهش

متغیر	۱	۲	۳
۱. ثبات رابطه زناشویی	۱		
۲. آینده‌نگری رابطه‌ای	$(p < .001) .61^{***}$	۱	
۳. بلوغ عاطفی	$(p < .001) .57^{***}$	$(p < .001) .64^{***}$	۱

نتایج همبستگی پیرسون نشان داد که بین آینده‌نگری رابطه‌ای و ثبات رابطه زناشویی همبستگی مثبت و معناداری وجود دارد ($r = .61, p < .001$). آینده‌نگری نیز معنادار و نسبتاً قوی است ($r = .64, p < .001$) که بیانگر ارتباط همچنین بین بلوغ عاطفی و ثبات رابطه زناشویی نیز همبستگی مثبت و ساختاری منسجم میان این متغیرهاست.

جدول ۳. شاخص‌های برازش مدل معادلات ساختاری

شاخص برازش	مقدار به دست آمده
Chi-Square (X^2)	۱۶۴.۳۸
Degrees of Freedom	۸۵
X^2/df	۱.۹۳
GFI	۰.۹۱
AGFI	۰.۸۸
CFI	۰.۹۴
RMSEA	۰.۰۴۵
TLI	۰.۹۲

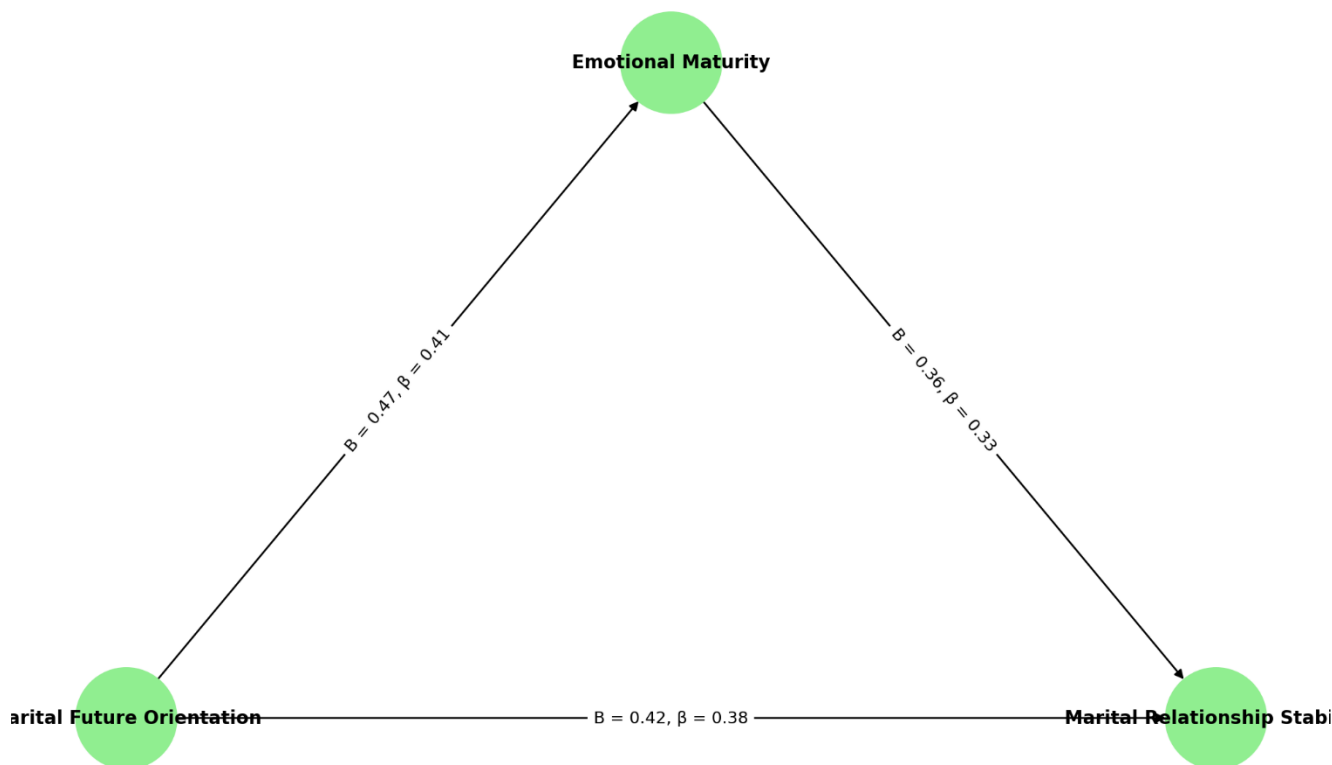
نتایج حاصل از برازش مدل ساختاری نشان می‌دهند که مدل پیشنهادی از برازش مناسبی برخوردار است. نسبت X^2 به درجات آزادی برابر با ۱.۹۳ بوده که کمتر از حد مجاز ۳ می‌باشد. شاخص‌های $GFI = 0.91$, $AGFI = 0.88$ و $CFI = 0.94$ همگی نشان‌دهنده برازش خوب مدل هستند. همچنین مقدار RMSEA برابر با ۰.۰۴۵ است که کمتر از ۰.۰۶ بوده و تأییدکننده برازش مطلوب مدل می‌باشد. در مجموع، تمامی شاخص‌ها تأییدکننده کفایت مدل مفهومی پژوهش می‌باشند.

جدول ۴. ضرایب مسیر مستقیم، غیرمستقیم و کلی در مدل ساختاری

مسیر	B	S.E	Beta	p
آینده‌نگری به ثبات رابطه زناشویی (مستقیم)	۰.۴۲	۰.۰۷	۰.۳۸	$< .001$
بلوغ عاطفی به ثبات رابطه زناشویی (مستقیم)	۰.۳۶	۰.۰۶	۰.۳۳	$< .001$
آینده‌نگری به بلوغ عاطفی (مستقیم)	۰.۴۷	۰.۰۵	۰.۴۱	$< .001$
آینده‌نگری به ثبات رابطه زناشویی (غیرمستقیم)	۰.۱۷	۰.۰۴	۰.۱۴	$< .001$
آینده‌نگری به ثبات رابطه زناشویی (کل مسیر)	۰.۵۹	۰.۰۸	۰.۵۲	$< .001$

($p < .001$). اثر کل آینده‌نگری بر ثبات رابطه برابر با 0.59 و معنادار ($p < .001$) گزارش شد که نشان‌دهنده نقش واسطه‌ای قوی بلوغ عاطفی در این رابطه است. این نتایج مؤید نقش کلیدی آینده‌نگری و بلوغ عاطفی در تقویت پایداری روابط زناشویی می‌باشند.

یافته‌های مدل معادلات ساختاری نشان داد که آینده‌نگری رابطه‌ای اثر مستقیم معناداری بر ثبات رابطه زناشویی دارد ($B = 0.42, \beta = 0.38, p < .001$). همچنین، بلوغ عاطفی نیز اثر مستقیم معناداری بر ثبات رابطه زناشویی دارد ($B = 0.36, \beta = 0.33, p < .001$). مسیر غیرمستقیم بین آینده‌نگری و ثبات رابطه از طریق بلوغ عاطفی نیز معنادار بود ($B = 0.17, \beta = 0.14, p < .001$).

شکل ۱. مدل نهایی پژوهش

پایداری رابطه زوجین کمک می‌کند. این نتایج حاکی از آن‌اند که نگرش آینده‌محور در زندگی زناشویی و توانایی تنظیم هیجانی، دو مؤلفه مکمل و اساسی در ایجاد و تداوم روابط زناشویی پایدار هستند. هم‌راستا با این یافته‌ها، نتایج پژوهش (Lee et al., 2023) نیز نشان داد که زوج‌هایی که از سطح بالاتری از آینده‌نگری و خودتنظیمی عاطفی برخوردارند، قادر به برقراری رابطه‌ای با ثبات‌تر هستند. در مطالعه‌ای مشابه، مشخص شد که آینده‌نگری مثبت با افزایش احساس مسئولیت در زندگی

بحث و نتیجه‌گیری

یافته‌های پژوهش حاضر نشان داد که آینده‌نگری رابطه‌ای تأثیر معناداری بر ثبات رابطه زناشویی دارد و این رابطه به‌صورت مستقیم و غیرمستقیم (از طریق متغیر میانجی بلوغ عاطفی) تبیین می‌شود. به‌طور دقیق‌تر، آینده‌نگری نه تنها به‌صورت مستقیم موجب افزایش سطح ثبات در زندگی مشترک می‌گردد، بلکه از طریق ارتقای بلوغ عاطفی، به‌صورت غیرمستقیم نیز به

Acquah et al., 2019; Xiao & Lu, 2021). در همین راستا، مطالعه (

2024) نیز بر اهمیت نقش عوامل شناختی نظیر تحصیلات و نگرش به زندگی در پیش‌بینی ثبات زناشویی تأکید دارد.

نکته قابل تأمل دیگر، تأثیر متقابل بلوغ عاطفی و آینده‌نگری بر یکدیگر است؛ به گونه‌ای که آینده‌نگری با افزایش حس مسئولیت‌پذیری، موجب ارتقای بلوغ هیجانی شده و از سوی دیگر، بلوغ عاطفی نیز با افزایش قدرت درک متقابل و همدلی، نگرش آینده‌محور را تقویت می‌کند. این رابطه دو سویه توسط (Okonkwo, 2024) نیز مورد بررسی قرار گرفته و نشان داده شده است که سبک‌های دلبستگی ناایمن و هیجانات کنترل‌نشده با تضعیف هر دو متغیر همراه هستند و در نهایت، احتمال ناپایداری رابطه را افزایش می‌دهند.

همچنین یافته‌های حاضر در زمینه نقش مستقیم آینده‌نگری در ثبات ازدواج، با مطالعه (Singh & Shanbhag, 2025) همخوان است که در بافت خانواده‌های هندی نشان داد دخالت والدین در فرآیند تصمیم‌گیری زوجین زمانی آسیب‌زا است که زوجین فاقد آینده‌نگری مستقل و پایدار باشند. این پژوهش نیز تأکید دارد که آینده‌نگری می‌تواند به عنوان یک عامل محافظ در برابر فشارهای فرهنگی و خانوادگی عمل کند.

نتایج همچنین همخوانی معناداری با پژوهش‌های (Heydarnia et al., 2021) و (Girma, 2021) دارد که در آن‌ها به نقش میانجی‌گری مهارت‌های عاطفی و تنظیم هیجان در ایجاد رضایت و ثبات رابطه زناشویی پرداخته شده بود. مطالعه (Shayesteh Fard et al., 2023) نیز در طراحی مدل هوش هیجانی در حل تعارضات رابطه‌ای، بر اهمیت مهارت‌های ارتباطی و خودتنظیمی عاطفی تأکید داشته که در راستای یافته‌های این پژوهش است. در کنار تأیید یافته‌های مثبت، پژوهش حاضر با نتایج برخی مطالعات که بر عوامل بیرونی‌تر مانند شبکه‌های اجتماعی، فشار اقتصادی و سبک‌های

مشترک همراه بوده و این احساس مسئولیت موجب افزایش تعهد در رابطه می‌شود (Kim et al., 2019). همچنین، مطالعه‌ای در حوزه روان‌شناسی اجتماعی حاکی از آن بود که افرادی که نسبت به پیامدهای رفتاری خود در بلندمدت آگاه هستند، بیشتر به‌سوی سازگاری در زندگی مشترک حرکت می‌کنند و کمتر درگیر تصمیم‌گیری‌های تکانشی می‌شوند (Miconi et al., 2022).

یافته‌های مرتبط با نقش واسطه‌ای بلوغ عاطفی نیز با ادبیات پیشین همخوانی دارد. پژوهش (Golandam, 2021) به روشنی نشان داد که بلوغ عاطفی، به‌ویژه در قالب مهارت‌هایی چون کنترل هیجان، بازگشت عاطفی، و پذیرش تفاوت‌ها، عاملی مهم در حفظ رابطه زناشویی است. همچنین، (Ghafurian ghahramani & Mahdavian, 2022) با بررسی زنان متأهل ساکن تهران، به این نتیجه رسید که تعهد زناشویی و دلبستگی ایمن تنها زمانی منجر به رضایت و ثبات می‌شود که فرد از بلوغ هیجانی لازم برای مدیریت تنش‌های ارتباطی برخوردار باشد.

یافته‌های این پژوهش همچنین با نتایج تحقیق (Fayyaz Saberi et al., 2021) هم‌راستا است که نشان داد سبک‌های ابراز عشق و جرئت‌ورزی جنسی از طریق هوش هیجانی به ثبات رابطه زناشویی منجر می‌شوند. این پژوهش ضمن تأیید نقش مؤلفه‌های درونی و روان‌شناختی، تأکید می‌کند که ثبات در زندگی مشترک نه فقط وابسته به متغیرهای بیرونی، بلکه به درک درونی و هماهنگی عاطفی میان زوجین مرتبط است.

از سوی دیگر، نتایج پژوهش حاضر تأیید می‌کند که آینده‌نگری رابطه‌ای به‌عنوان نوعی نگرش شناختی، می‌تواند در تبیین و پیش‌بینی ثبات ازدواج نقشی بنیادین ایفا کند. افراد آینده‌نگر با سنجش پیامدهای رفتار، برنامه‌ریزی برای زندگی مشترک و انعطاف‌پذیری در مواجهه با مسائل زناشویی، بهتر می‌توانند از بروز ناپایداری و تعارضات مخرب جلوگیری کنند (Latifa et

زندگی مدرن تأکید دارند نیز قابل تلفیق است. برای نمونه، (Adegboyega, 2022) نشان داد که رسانه‌های اجتماعی با ایجاد انتظارات غیرواقع‌بینانه و کاهش صمیمیت واقعی، عامل مهمی در بی‌ثباتی روابط هستند. در حالی که پژوهش حاضر تأکید دارد که بلوغ عاطفی و آینده‌نگری می‌توانند به عنوان متغیرهای میانجی، تأثیر این عوامل بیرونی را تعدیل کنند.

همچنین یافته‌های پژوهش (Monika et al., 2023) که به بررسی بخشش پس از خیانت در روابط زناشویی پرداخته است، نشان می‌دهد که افرادی با سطح بالاتر بلوغ عاطفی و دیدگاه آینده‌نگرانه، احتمال بیشتری برای بازسازی رابطه و حفظ پیوند زناشویی پس از بحران دارند. این نکته نشان‌دهنده کاربرد نتایج پژوهش حاضر در مداخلات درمانی و مشاوره‌ای نیز می‌باشد.

در نهایت، مطالعه حاضر در امتداد پژوهش‌هایی نظیر (Okojide et al., 2023) و (Osei, 2022) قرار می‌گیرد که به صورت تجربی به بررسی عوامل روان‌شناختی و فرهنگی در ثبات زناشویی پرداخته‌اند. این پژوهش با طراحی یک مدل مفهومی ترکیبی، گامی نو در جهت درک سازوکارهای علی و میانجی‌گرانه در پایداری روابط زوجین ایرانی برداشته است.

این پژوهش اگرچه با دقت نظری و آماری طراحی شده، اما دارای محدودیت‌هایی نیز بوده است. نخست، تمرکز بر جامعه آماری استان چهارمحال و بختیاری ممکن است تعمیم نتایج به سایر استان‌ها و فرهنگ‌های قومی را با چالش مواجه کند. دوم، استفاده از روش پیمایشی و خودگزارشی می‌تواند تحت تأثیر سوگیری پاسخ‌دهی یا تمایل به ارائه پاسخ‌های اجتماعی‌پسند قرار گیرد. همچنین، ساختار مقطعی پژوهش مانع از تبیین علی قطعی بین متغیرها می‌شود. محدودیت دیگر، در نظر نگرفتن عوامل زمینه‌ای چون سبک‌های فرزندپروری، ویژگی‌های خانوادگی اولیه، یا مداخلات فرهنگی است که ممکن است در پویایی‌های رابطه‌ای نقش داشته باشند.

با توجه به یافته‌ها و محدودیت‌های پژوهش، توصیه می‌شود که در مطالعات آتی نمونه‌گیری در سطح ملی انجام شود تا مقایسه میان مناطق مختلف از نظر فرهنگی، اقتصادی و قومی امکان‌پذیر باشد. همچنین، انجام مطالعات طولی می‌تواند تغییرات در آینده‌نگری و بلوغ عاطفی را در طول زمان بررسی کرده و رابطه آن با ثبات زناشویی را به صورت علی تحلیل کند. استفاده از روش‌های کیفی مانند مصاحبه‌های عمیق و گروه‌های متمرکز نیز می‌تواند درک غنی‌تری از تجربه‌های عاطفی زوجین و سازوکارهای حفظ رابطه فراهم سازد. پژوهش‌های آتی همچنین می‌توانند نقش متغیرهای تعدیل‌کننده مانند رضایت جنسی، سبک‌های حل تعارض، و شبکه‌های اجتماعی را بررسی کنند.

نتایج این پژوهش می‌تواند مبنای طراحی دوره‌های آموزشی و مشاوره‌ای برای زوجین جوان باشد. آموزش مهارت‌های آینده‌نگری و تنظیم هیجانی در برنامه‌های پیش از ازدواج یا دوران ابتدایی زندگی مشترک می‌تواند موجب افزایش انسجام روانی و کاهش تعارضات شود. همچنین، مشاوران خانواده می‌توانند با تمرکز بر بلوغ عاطفی و تقویت توانمندی‌های شناختی و ارتباطی، مداخلات مؤثرتری برای زوج‌های در معرض خطر طلاق طراحی کنند. مدارس و مراکز آموزش عالی نیز می‌توانند با آموزش مهارت‌های زندگی از دوران نوجوانی، به تقویت آمادگی روانی برای روابط عاطفی پایدار کمک کنند.

تعارض منافع

در انجام مطالعه حاضر، هیچ‌گونه تضاد منافی وجود ندارد.

حمایت مالی

این پژوهش حامی مالی نداشته است.

موازن اخلاقی

در انجام این پژوهش تمامی موازن و اصول اخلاقی رعایت گردیده است.

مشارکت نویسندگان

در نگارش این مقاله تمامی نویسندگان نقش یکسانی ایفا کردند.

تشکر و قدردانی

از تمامی کسانی که در طی مراحل این پژوهش یاری رساندند تشکر و

قدردانی می‌گردد.

References

- https://www.academia.edu/download/71995998/IJBRP_23_32_3000_09_101.pdf
- Golandam, A. L. (2021). Examining the Role of Emotional Intelligence of Newly Married Women and Predicting the Marital Stability. *Aftj*, 2(2), 496-507. <https://doi.org/10.61838/kman.aftj.2.2.26>
- Heydarnia, A., Abbassi, H., & Safari, S. (2021). Identifying Marital Enrichment Skills based on Culture. *Journal of Family Research*, 17(3), 328-351. <https://doi.org/10.52547/jfr.17.3.328>
- Kim, D. H., Bassett, S. M., So, S., & Voisin, D. R. (2019). Family Stress and Youth Mental Health Problems: Self-Efficacy and Future Orientation Mediation. *American Journal of Orthopsychiatry*, 89(2), 125-133. <https://doi.org/10.1037/ort0000371>
- Kumari, K. (2020). A Descriptive Study to Assess Attachment Styles, and Emotional Stability in Relation to Marital Satisfaction among Couples Residing in Selected Residential Areas of Guru gram, Haryana. *Journal of Advanced Research in Psychology & Psychotherapy*, 3(4), 1-7. <https://doi.org/10.24321/2581.5822.202007>
- Latifa, R., Salsabila, S., & Yulianto, H. (2021). Understanding the relationship between religiosity and marital commitment to marital stability: An investigation on Indonesian female journalists. *Religions*, 12(4), 242. <https://doi.org/10.3390/rel12040242>
- Lee, E., Chung, H., & Ko, K.-J. (2023). The Mediating Effect of Emotional Expressiveness on the Relationship Between Marital Attachment and Stability of Married for More Than 20 Years. *Korean Association for Learner-Centered Curriculum and Instruction*, 23(20), 221-236. <https://doi.org/10.22251/jlcci.2023.23.20.221>
- Miconi, D., Geenen, G., Frounfelker, R. L., Levinsson, A., & Rousseau, C. (2022). Meaning in Life, Future Orientation and Support for Violent Radicalization Among Canadian College Students During the COVID-19 Pandemic. *Frontiers in Psychiatry*, 13. <https://doi.org/10.3389/fpsy.2022.765908>
- Monika, D., Agnieszka, K., & Katarzyna, N. (2023). Determinants of forgiveness after experiencing infidelity in a marital relationship. *Kwartalnik Naukowy Fides et Ratio*, 54(2). <https://doi.org/10.34766/fetr.v54i2.1185>
- Okojide, A., Adekeye, O., & Adejumo, G. O. (2021). Psychological Well-Being as Predictor of Marital Stability Among Employed Women in Lagos State, Nigeria. <https://doi.org/10.51508/intcess.2021136>
- Okojide, A., Adekeye, O., Adejumo, G. O., Chenube, O., Omumu, F., Adeusi, S. O., Amoo, E. O., Elegbeleye, A. O., & Agoha, B. E. (2023). Psychological Well-Being as a Predictor of Marital Stability Among Employed Women in Lagos State, Nigeria. *Journal of Educational and Social Research*, 13(1), 146. <https://doi.org/10.36941/jesr-2023-0013>
- Okonkwo, K. (2024). The Role of Attachment Styles in Marital Stability: A Psychological Approach to Strengthening Relationships. *American Journal of Psychology*, 6(4), 35-50. <https://doi.org/10.47672/ajp.2474>
- Osei, P. (2022). Examining the Factors Influencing Marital Stability Among Couples in the Kwabre East District, Ashanti Region - Ghana. *Jep*. <https://doi.org/10.7176/jep/13-36-03>
- Pourrajab Ravari, A., & Kamyabi, M. (2021). The Relationship between Controlling Behaviors and Marital Instability in Female Teachers' of Kerman Schools. *Women and Family*
- Acquah, S., Dzakadzie, Y., & Eshun, P. (2024). Level of Education, Marital Longevity and Religion as Determinants of Marital Stability among Couples in Tamale Metropolis, Ghana. *Advances in Research*, 25(3), 137-147. <https://doi.org/10.9734/air/2024/v25i31059>
- Adegboyega, L. O. (2022). Influence of Social Media on Marital Stability of Married Adults in Ilorin Metropolis. In *Families in Nigeria: Understanding Their Diversity, Adaptability, and Strengths* (Vol. 9, pp. 55-68). Emerald Publishing Limited. <https://doi.org/10.1108/S1530-353520220000018005>
- Ardakhani, N., & Seadatee Shamir, A. (2022). The effectiveness of Emotion-focused Couple Therapy on Emotional Self-Disclosure and Marital Commitment of Couples Referring to Counseling Centers. *International Journal of Education and Cognitive Sciences*, 3(3), 27-34. <https://doi.org/10.22034/injoeas.2022.160162>
- Fayyaz Saberi, M. H., Toozeandehjani, H., Samari, A., & Nejat, H. (2021). Predicting Marriage Stability Based on Love-Making Style and Sexual Assertiveness by Mediating Role of Emotional Intelligence: A Survey Study. *Family Counseling and Psychotherapy*, 11(1), 177-210. <https://doi.org/10.22034/fcp.2021.62311>
- Ghafari, D., & Seidi, M. S. (2022). Explore the Lived Experience of Women in Kermanshah of Marital Instability. *Quarterly Journal of Social Development (Previously Human Development)*, 16(2), 93-118. <https://doi.org/10.22055/qjds.2022.32781.2180>
- Ghafurian ghahramani, s., & Mahdavian, A. (2022). Predicting Marital satisfaction based on Emaphy, Marital commitment and Attachment styles of married women in Tehran. *Clinical Psychology and Personality*, 19(2), 71-80. <https://doi.org/10.22070/cpap.2022.15529.1171>
- Girma, Z. (2021). The Relationship between Marital Satisfaction and Marital Stability among Married Individuals in Nifas Silk Lafto Sub-City of Addis Ababa, Ethiopia. *Int J Behav Res Psychol*, 9(1), 271-274.

- Studies*, 50(13), 63-79.
<https://doi.org/10.30495/jwsf.2020.562208.1252>
- Rezakhaniha, G., & Ashkan, S. (2022). Prediction of tendency to extramarital relationships based on early maladaptive schemas and social support in women [Research]. *Advances in Cognitive Sciences*, 24(1), 133-146.
<https://doi.org/10.30514/icss.24.1.133>
- Shayesteh Fard, Z., Sobhi Gharamaleki, N., & Zargham Hajabi, M. (2023). Designing an emotional intelligence model in reconciling emotional relationships with mediated communication skills in married women. *Journal of Applied Family Therapy*, 3(5), 55-83.
<https://doi.org/10.22034/aftj.2022.332927.1449>
- Singh, A., & Shanbhag, T. (2025). Parental Interference and Marital Stability: A Scoping Review of Sociocultural Influences on Indian Families. *Indian Journal of Community Medicine*.
https://doi.org/10.4103/ijcm.ijcm_470_24
- Xiao, Y., & Lu, W. (2019). Cumulative Health Risk Behaviors and Adolescent Suicide: The Moderating Role of Future Orientation. *American Journal of Health Behavior*, 43(6), 1086-1102. <https://doi.org/10.5993/ajhb.43.6.7>